

I

Em van deixar en el carrer de les Camèlies, al peu d'un reixat de jardí, i el vigilant em va trobar a la matinada. Els senyors d'aquella casa em van voler, però de moment diu que no sabien què fer: si quedar-se'm o donar-me a les monges. De la manera que vaig riure els vaig enamorar i com que ja eren grans i no tenien fills em van recollir. Una veïna va dir que potser el meu pare era un criminal i que quedar-se una criatura desconeguda era molta responsabilitat. El senyor va deixar que les dones parlessin, em va agafar, bruta com anava i amb el paper encara enganxat al pit, i em va dur a mirar les flors: mira els clavells, diuen que deïa, mira les roses, mira, mira. Perquè era la primavera i tot estava florit.

Però el més gros va ser que aquella nit va florir el cactus sense terra. Al jardí del darrera hi havia una paret escroçada amb l'arrebossat que saltava i, abans de saltar, feia panxes perquè per sota les paneroles treballaven a fer-se caus, i al peu d'aquella paret, coberta de rosers, els millors amb roses blanques, hi havia un cactus gegant. Un hivern de neu la terra es va gelar i el cactus es va morir de mig en avall i el tros que va quedar de mig en amunt va viure perquè d'amagat havia anat fent arrel en una esquerdada d'aquella paret de rosers i paneroles, i aquella

arrel s'alimentava de maó i de morter vell i donava vida al cactus que sortia amunt, més amunt de la paret, a tafanejar el jardí del costat. I allà dalt de tot, a la nit del dia que m'havien trobat, hi va sortir una flor rovellada de fulla a la banda de fora i blanca de llet passades les primeres fulles, amb una bogeria de cabellera despenjada a dins de tot. La van veure perquè era nit de lluna i tenien les finestres del menjador obertes —n'hi havia tres, i totes donaven al jardí de darrera que estava enfonsat i s'hi havia de baixar per una escala de pocs graons que arrencava de la cuina. La lluna i la llum del menjador queien damunt de la flor, i el senyor, que estava sopant, diu que tot d'una va dir, ¿què és allò que es veu? I amb la forquilla va assenyalar enfora i la senyora es va acostar a la finestra i va dir que era una flor, que no entenia que no s'haguessin adonat de la poncella. La primera. I jo dormia. Van agafar una espelma, van baixar tots dos al jardí, es van enfil·lar en una escala que van apuntalar a la paret i es veu que quan van ser a la vora de la flor van quedar com enaiguats de tan bonica que la van veure. Mentre anaven a dormir, el senyor, que es deia Jaume, va dir que potser era per la bona obra d'haver-se'm quedat que Déu donava senyal de vida fent florir el cactus que vivia de paret i de morter. I el més bonic és que aquella flor de dia dormia i només en sortia una vegada a l'any, sempre el dia que m'havien trobat, i cada any els veïns venien a veure-la i havien de córrer perquè no durava.

Abans de sopar i d'adonar-se de la flor, van passar el dia parlant de mi i ensenyant-me als veïns que tots venien a veure'm. Els uns deien que això de criatures abandonades no era gens estrany tot i que mai no n'ha-

vien vistes, però havien sentit a dir que les deixaven damunt d'un graó d'església, mai al peu d'un reixat. D'altres deien que les deixaven al torn: que la monja que les prenia no veia la mare que les deixava, i es van esgarriar perquè el vigilant els va dir que si s'havia adonat de mi era perquè un gos negre m'estava olorant. Em van despullar ben despullada i van mirar que no tingués cap senyal de dents enlloc, i em van mirar i remirar perquè allà on m'havien deixat hi havia quedat una taca fosca. Una veïna, la senyora Rius, els va dir que devia ser una taca de sang, que potser la meva mare, quan m'havia deixat, es dessagnava, i la senyora de la casa, que es deia Magdalena, diu que deia que no podia ser, perquè si s'hagués dessagnat haurien trobat taques de sang carrer amunt o carrer avall i aquella taca era una i sola. Deien que el més estrany de tot era que quan em van agafar a coll vaig riure i que una criatura riallera no podia ser que tingués els pares dolents, que més aviat jo era un cas d'amor o de misèria, pecat de joventut, i una veïna que al cap de poc temps va morir em va agafar un peu, m'hi va fer un petó, i va dir: pobreta.

Aleshores es van posar a rumiar els mesos que jo devia tenir. El marit d'una veïna els va dir que no se'm podien quedar, que m'havien de declarar a la policia. El van fer callar dient-li que això ja vindria després, que el primer de tot era saber el temps que jo tenia. Uns deien que potser quatre mesos, altres que només dos; un va dir que li semblava que en tenia cinc, i a l'últim van quedar que potser tres mesos i em van treure el paper que duia clavat al pit amb una agulla imperdible. Era un tros de paper estripat de qualsevol manera i al damunt hi havia un nom

escrit amb llapis, Cecília Ce. Deien que la lletra es veia que era escrita per una persona que no en sabia gaire, però el senyor, que es fixava en tot, els va fer adonar que Cecília estava més ben escrit que no pas Ce. I això volia dir que la persona que havia escrit el meu nom no l'havia pogut acabar d'escriure perquè es veu que quan escrivia Ce la mà li tremolava, que ho havia escrit plorant. I, per respecte, en el registre em van posar tal com anava escrit: Cecília Ce.